

гладни мечки. Премина градския площадъ, срѣдъ който стоеше желѣзниятъ войникъ съ измръзнала пушка, сви изъ една крива улица. Намъкна се въ една врата, влѣзе вътре и извика още отъ прага:

— Мамо, вижъ панталони — нови сж си! И балтонъ ми дадоха!

Бедната майка лежеше на вехтъ прогнилъ креватъ. Тя се надигна, погледна ги и рече:

— Хубави сж! Много сж хубави! Пази си ги!

Райчовото сърдце трепна отъ радостъ. Той бързо обу панталонитѣ.

— Трѣбва да ми ги преправишъ, че сж ми дълги, — рече той.

— Като се вдигна, ще ти ги прекроя, Райчо!

После момчето подскочи два пжти. Погледна се, въртна се веднажъ, бръкна въ дълбокиятъ джобове и трепна. Въ единия джобъ напипа нѣкакви книжа. Извади ги, поразгледа ги и изведнажъ потрепера. Не повѣрва на очитѣ си — забравени петстотинъ лева. Не каза нищо. Само разлисти смачканитѣ книжки, нареди ги на единъ столъ и ги зачете. Върху едно разтворено пликче, съ два печата върху маркитѣ, Райчо прочете едно име. Подъ него бѣше написана улицата и номерътъ на кжщата.

Трѣбва да сж на този човѣкъ! — Негови сж и панталонитѣ! Забравилъ ги е! — рече си Райчо, и главата му сякашъ пламна отъ нѣкакъвъ огънь. Сжщия часъ Райчо излѣзе. Премина две улици. На едно мѣсто се спрѣ и зачете съ гласъ.

— Сжщата улица! — извика той. Тръгна по нея. Зачете номерата. Изправи се предъ една трикатна кжща съ тежка желѣзна врата. Влѣзе вътре, на пощенската кутия прочете сжщото име.

— Тука е! — рече си Райчо и натисна звънеца.

Подиръ малко вратата се отвори. Излѣзе единъ старъ човѣкъ, бѣлъ като снѣгъ.

— Какво има, момче? — срещна го той.

Райчо го попита за името, дето пишеше на пликчето.

— Азъ съмъ, — каза човѣкътъ.

— Въ джоба на панталонитѣ, дето ми ги дадоха отъ общината, намѣрихъ тия пари и книжата. Тѣ сж ваши, нали?

Стариятъ човѣкъ взе измачканитѣ книжки и паритѣ, прочете нѣщо, па изведнажъ дигна глава:

— Ти, какъ се казвашъ, — попита той.

— Райчо!

Човѣкътъ се замисли, погледна бедното момче съ измачкано-